

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. november 25.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

SZENT AZ ÚR, A MI ISTENÜNK

Köszöntés igéje: Ézsaiás 6,3b

Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével!

Énekek: 47; 241

Lekció: Zsoltár 99

Alapige: Zsoltár 99

Az Úr uralkodik, reszkessenek a népek; kérubokon ül, remegjen a föld! Nagy az Úr a Sionon, és magasságos ő minden nép felett. Tiszteljék a te nagy és rettegetes nevedet, – szent az! És tisztesség a királynak, aki szereti a jogosságot! Te megerősítetted az egyenességet; jogosságot és igazságot szereztél Jákóbban. Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket, és boruljatok le az ő lábainak zsámolya elé; szent ő! Mózes és Áron az ő papjaival, és Sámuel az ő nevét segítségül hívókkal egybe, segítségül hívták az Urat, és meghallgatta őket. Felhő-oszlopban szólt hozzájuk; megőrizték az ő bizonyágtételét és rendeletét, amelyet adott nekik. Uram, mi Istenünk! Te meghallgattad őket, kegyelmes Isten voltál hozzájuk; de bosszúálló az ő hiábavalóságaik miatt. Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket, és boruljatok le az ő szent hegyén; mert szent az Úr, a mi Istenünk!

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, a Zsoltárok könyvét olvasva nap mint nap bátorítottál, erősítettél bennünket: uralkodik az Úr, a mi Istenünk. Imádunk, hogy az énekekben is most ezt vallhattuk meg. Hódolunk előtted, mert nemcsak néped fölött uralkodsz, hanem az egész földön, nem csupán a látható világban, hanem a látha-

SZENT AZ ÚR, A MI ISTENÜNK

---

tatlan világban is. És áldunk téged, hogy uralmadat drága Megváltónk által, Jézus Krisztus által gyakorlod ma is.

El sem tudjuk képzelni, milyen dicsőséges lesz majd, amikor eljön az Úr Jézus. Köszönjük, hogy akkor is uralkodsz, akkor már mi is tökéletességben élhetjük mindezt át.

De áldunk, hogy a bűneset utáni világban, e bűneset utáni testben élve is mégiscsak mi boldogok lehetünk, akik így ismerünk uralkodó Istenként. Mert ha tapasztaljuk is a Gonosznak támadásait, kísértéseit, e világnak nyomorúságait, bajait, és most a Covid-helyzetben újra érezzük ennek a nehézségét, a hit szemével tudhatjuk, ki vagy te, és láthatunk téged.

Köszönjük, hogy ez valóban vigasztalást is jelent akkor is, ha esetleg gyászolnunk kell, mert elmennek szeretteink a Covid miatt. Köszönjük, hogy te reménységet is adtál nekünk nem csupán e földi életre, hanem mindörökre. Áldunk, hogy hitben elhunyt szeretteink tenálad lehetnek, és köszönjük, hogy ők is az angyalseregekkel együtt uralkodásodat imádhathják.

Mi pedig most a gyülekezet közösségében kérünk ezért, szólj hozzánk, hadd láthassunk téged, legyen személyessé a te üzeneted, ma is ragyogtasd föl az Úr Jézusról szóló evangélium örömét, az ő nevéért, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Amikor az otthoni, tápiószele-tápiószőlős-újszilvási gyülekezeteink ifjúsági csoportjával meglátogathattuk a testvérgyülekezet tagjait, fiataljait is, Hollandiában 1989-ben, akkor nemcsak az volt kedves élmény, hogy ez sikerülhetett. A '89-es esztendő is lehetővé tette ezeket az élményeket. Hanem az is, amikor ott beszélgettünk az ottaniakkal, fiatalokkal, gyerekekkel is természetesen, és nagyon megható volt azt hallani tőlük, hogy hogyan élték meg, amikor meglátogatta az ő környéküket a holland király. Elmondták, hogyan készültek a jövetelére, hogyan is élték azt meg. Nekünk pedig azért volt ez nagy élmény, mert a szocialista rendszerből jöve nagyon megható volt hallani, hogy a világi vezető, a király milyen tiszteletnek örvend, és nem lenézik a vezetőt, a politikai vezetőt, hanem nagy tisztelettel és szeretettel vannak iránta.

A Bibliát olvasva pedig mi természetesnek vesszük, hogy az Úr népe az ő királyát, Istent meg az Isten választott királyait a királyság idejében igyekezett mindig is tisztelni. Nekünk az nem probléma, és a szocialista rendszerben sem volt az, hogy Isten király és uralkodik. És ez örömmel tölti be az övéit, a hívőket.

A 93. Zsoltártól kezdődően ezekben a zsoltárokból ezt az ő királyi uralmát ragyogtatja föl a kijelentés. Itt különösen is, ahogy hallottuk, még a pogányokat is bátorítja. Van buzdítás is ebben a kijelentésben, az állítmányokat az ősi nyelven lehet kijelentő módban vagy felszólító módban is fordítani. Még a pogányok is tehát. Még azok a pogányok is, akik lehet, hogy először gyalázzák, szidalmazták Izrael Istenét, mint királyt, meg az ő általa választott királyokat a királyság idejében, de ha megismerik őt ők is az igazi valóságában, akkor megváltozik minden.

Remélem, hogy nektek is vannak nevek esetleg, vagy személyek az ószövetségi történetekből, akik pogányok voltak, de úgy ismerjük őket, mint akik szintén el-

kezdték nagyon szeretni és tisztelni azt az Urat, aki a Sionon mindenható, dicsőséges Úrként uralkodik, akihez ők is tartozhatnak már, akinek a templomába mehettek ők is, amikor az elkészült.

A szent sátor és a templom minősítetten is mutatta az Úr uralkodói jelenlétét az ő népe között, de ne feledjük, már Ábrahám is megkapta azt az ígéretet, hogy nem véletlenül lesz az ő utódai között király is, mert Ábrahámnak is tudnia kellett, hogy az ő Istene az, aki Úr mindenek fölött.

Pogányok fölött is Úr tehát az Úr, uralkodik. Ebben a zsoltárban is, a 99-ben ezért hívja a pogányokat is imádatára, hódolatára. És különösképpen is az ő uralkodói mivolta az ő szentségében. Milyen Sion királya, aki szent.

Itt fontos megemlíteni, hogy az ősi nyelvben az 'Urat' kifejezés, és az Úrra vonatkozó személyes névmások hétszer szerepelnek, és ez a költői nyelvű irodalmi formában is érzékelteti a hetes számmal, hogy a teljesség száma, emlékeztek. Tehát az ő uralmának, dicsőségének a megnyilvánulása népe számára is, meg az Úr személyében a maga teljességében. És az sem véletlen, hogy három versben is szerepelt, hogy ő szent. Ez a hármas ismétlés, ez kifejező és fontos az ószövetség kijelentésében. A köszöntés igéjében is hallhattuk az ézsaiási próféciából – ott egymás mellett – a háromszor szent kifejezést.

Az Újszövetség alapján még azt is kimondhatjuk, hogy nem véletlen, hogy számunkra Isten egy és három. A Szentháromság szó nem szerepel a bibliában, de mégis a Szentháromság titka, aki a mi Istenünk, ebben is látszik már az Ószövetségben is egyértelműen, az Újszövetség fényében teljes mértékben, ő nem véletlenül háromszor szent. De a hármas kifejezés, a hármas ismétlés hangsúlya is erre utal.

Az 1-5. versekben Istennek, a királynak a szentségét mutatja be, a 6-9. versekben pedig, hogy ez az ő szentsége hogyan mutatkozik meg népe szent életében, különösen is istentiszteletében. Úgyhogy ezt a két gondolatot vizsgáljuk meg: uralkodik az Úr, ami a pogányok számára is fontos igazság, bátorítás, buzdítás lesz; és ez az Úr az ő szentségében mutatja meg különösen is e zsoltár szerint, ki is ő valójában még népe istentiszteleti életében is.

„Az Úr uralkodik, reszkessenek a népek; kérubokon ül, remegjen a föld!” Itt az egész világra gondolhatunk természetesen a föld kifejezésben. A népek kifejezés pedig egyértelműen még a szóhasználatban is arra utal: a pogányok. És nem tudom, mikor ezt halljátok, hogy reszkessenek, remegjen a föld, akkor arra gondoltok-e, hogy na, akkor végre a pogányok megint megtapasztalják, milyen is a mi Istenünk. Isten népe legtöbbször a pogányoktól szenvedett, a pogány királyok, a pogány uralkodók is szinte mindig támadták az Úr népét. És ilyenkor olyan jól esően gondolnánk arra, hogy, hát, van is miért remegniük, félniük. Mai időben is, nem tudom, hogy a mai pogányokra, a pogány vezetőkre, ha gondoltok, akik uralkodnak is, és az uralkodásuknak érezhetjük a negatív következményét is az egész világon, Európában vagy Magyarországon. És mikor halljuk ezt, hogy reszkessenek, remegjen a föld, akkor belegondolhatnánk abba, hogy hát igen, de jó, Uram, egyszer majd jól megítéled őket vagy már most is talán.

De itt nem erről van szó. Hanem a pogány népek számára is a 'reszkessenek', 'remegjen' kifejezések arra utalnak a maguk igen erőteljes kifejezésével együtt,

SZENT AZ ÚR, A MI ISTENÜNK

---

hogy ők is, amikor megismerik az Úr királyi uralmát, akkor megtudhatják, hogy ki ő, és akkor számukra is ott lehet az istenfélelem. Az egész zsoltárból sugárzik, hogy micsoda kiváltság, hogy nemcsak az Úr népe, hanem a pogányok is megismerhetik ezt az Urat, a népek is féljék és magasztalják az Urat.

A Filippi levél 2. részében az 5. versről kezdődően, amikor bemutatja, hogy az Úr Jézus milyen indulattal viseltetett, ő hogyan élte meg, hogy ő Úr, hiszen Istennel egyenlő, de közben megaláztatott, engedelmes volt a kereszthalálig, azután pedig hogyan magasztaltatott fel az ő neve. És ott a 10. versben a legvégén hangzik el, hogy egyszer majd Jézus előtt, Jézus neve előtt minden térd meg fog hajolni. Egyszer minden térd meghajol és imádja Jézust. Azok is kénytelenek lesznek, akik az ószövetségi időben is, az újszövetségi időben is gyalázták őt, nem hajlandók előtte leborulni, de egyszer minden térd meghajol.

De a 99. Zsoltár is azon zsoltárok közé tartozik, ahol bemutatja, hogy a pogányoknak is, akik még nélküle élnek, van lehetőség mégiscsak ennek az Úrnak az uralma alatt élni. Sajnos már az Ószövetségben is, meg Jézus idejében Izrael vezetői nagyon lenézték a pogányokat. Még az is elmondható – emlékeztek –, Péter maga, aki nyilvánvalóan tudta, hogy hova küldte az Úr Jézus őket a feltámadása után – a pogányok közé –, de semmi pénzért be nem tette volna a lábát Kornéliusz házába, mert: – Hát én, Uram, a tisztátalanhoz hogy mennék be, hogy érinteném? De az Úr meggyőzte még a Péter és a többi tanítvány lelkét is arra nézve, hogy, akit, „amit Isten megtisztított, azt te ne mondd tisztátalannak”.

Csak vigyázzunk, hogy nehogy arra gondoljunk, hogy ez az egész nagyon hamis, sőt gonosz gondolkodás a Bibliából jött volna számukra. Nem. Az ő nagyon hamis vallási elképzeléseik miatt volt. Mert az Ószövetségi is tele van azzal – olyan jó ezt kimondani, hogy tele van azzal, lásd a Zsoltárok könyve is –, hogy az Úr nemcsak Izraelt akarja megtartani, hanem a pogányokat is, éppen az ő népén keresztül.

Itt azért kellett megállni egy pillanatra az 1. versnél rögtön, hogy érzékeljük, a kifejezések nagyon beszédesek és olyan félelmetesnek tűnnek, és azok is. De miért ilyen félelmetesek? Hogy valóban megtudhassák Izrael fiai is, és a pogány népek is, egyénként és közösségként egyaránt, még az ő vezetőik is, hogy ki is az az Úr, aki Izrael Istene, és uralkodik a Sionon.

Itt hangsúlyos: ez az Úr olyan valaki, akinek a neve szent – a 3., az 5. és a 9. versekben szerepel. A 3. versben így olvastam: „Tiszteljék a te nagy és rettenetes nevedet, – szent az!” A 'neved' kifejezés miatt fordította Károli így, hogy 'az'. De lehetne úgy is fordítani, hogy: szent ő – emlékeztek, a név az a személynek a jellemét, tulajdonságait is hordozza. Nagy és rettenetes a te neved – tehát akkor nagy és rettenetes Isten. Miért? Mert szent.

A 'szent' kifejezés Istenre vonatkozóan teljesen egyedi. Arra utal, hogy ő mindenek felett való Isten. Ő a Teremtő, teremtményeitől, teremtésétől teljes mértékben különbözik. Nem lehet összehasonlítani sem, nincs rá szó, kifejezés. Ő tehát, aki teljesen más, ugyanakkor erkölcsi tökéletességben él örökké. Nem csupán a gonosztól mentes, büntelen, hanem az ellenkezője még fontosabb: tiszta, a gonoszszal szemben jó és tökéletes.

De emlékeztek, hogy Jézus mit mondott a tanítványainak a hegyi beszédben? A Máté evangéliuma 5. részének végén, mikor arról beszél, hogy az övéit az jel-

lemzi, hogy még az ellenséget is képesek és készek szeretni, pedig az nem is olyan könnyű. „Legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” (Máté 5,48) Érdekes, hogy Istennek ez a szent jellemzője, tökéletessége, most hadd mondjam így a tulajdonságát, sokkal mélyebb kifejezéssel így lehetne mondani, hogy tökéletességét, hogy érzékeltessük már a kifejezéssel is, hogy ő kicsoda valójában, mégiscsak valahogy megossza azokkal, akik az övéi. Jézus is erről beszél.

„Kérubokon ül” – a 18. Zsoltárban Dávid úgy beszél az Úrról, mint aki szárnyal a felhőkön, a fellegekben – „szelek szárnyán suhan”, az énekünkben így szoktuk énekelni –, aki a kérubon ül, repül, halad. „Kérubon haladt és röpült, és a szelek szárnyain suhant” – ez a 18. Zsoltár. Itt pedig a „kérubokon ül”, tehát többes számban van. És benne van ebben a kifejezésben mindenképpen az a tény, emlékeztek, amikor a szent sátor elkészül, akkor a szent ládát két kérub árnyékolta be, a szárnyaival egymással szemben. És Isten mondta is, hogy: én innen uralkodom, itt van az én trónom, ez az én trónom helye. De ahogy hallottuk az ézsaiási próféciából a köszöntés igéjében – „Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével!” – ott szeráfokról van szó, láthatatlan világ mennyei lényei. És ez a „kérubokon ül” kifejezés hordozza ezt a titkot is, hogy Istennek a szolgálói a láthatatlan világ angyalai, angyalfejedelmei, azok önmagukban hirdetik, hogy milyen hatalmas az az Úr, aki őket is teremtette. Nem olyan régen Ezékiel könyvét olvashattuk, ott is dicsőséges angyali lények hordozzák azt a bizonyos trónszekeret és a trónon ülő ott ül.

Dávid a zsoltárban, a 18. Zsoltárban arról beszél, hogy ha kell, az Úr száguld és röpül dicsőségesen, mert neki is szüksége van rá, és akkor meglátják az ellenségei is, hogy kicsoda az az Úr, aki megtartja az ő királyát is, meg az ő népét. Amikor pedig azt a jelentést vesszük itt a 99. Zsoltárban, hogy ott van és uralkodik népe életében – amikor elkészült a templom, akkor már a szent láda is a templomban volt – a Sionon, akkor benne van, hogy ott van, jelen van, közel van ez a szent Isten, dicsőségesen uralkodik.

De a „kérubokon ül” kifejezésbe az is belefér mindenképpen, amikor, ha kell, ez a szent láda is megmozdult. Emlékeztek, hogy többször volt olyan csodatörténet az Ószövetségben, amikor vitték a papok a szent ládát, és mutatta a szent láda, hogy ott az Úr velünk. Ezért amikor a papok beleálltak a Jordán vizébe, akkor a víz folyása megállt és a papok ott álltak a Jordán száraz medrében, amíg átment Izrael népe a Jordánon is. Előtte a Vörös-tengernél mentek át. Ott még nem épült meg a szent láda, azért sem volt ott. Vagy amikor Jerikó falait körbejárták tizenháromszor a hét nap alatt, ott is a szent láda mutatta, hogy az Úr jön. És a pogányok, a királyaik is nagyon jól tudták, hogy nem akárki az az Isten, akit a szent láda jelképez. De aztán amikor a filiszteusok elvitték a szent ládát, mert Izrael népe annyira súlyosan vétkezett, hogy a ládát magát kezdték szinte imádni ahelyett, hogy arra gondoltak volna, hogy az Úrral legyünk szeretetkapcsolatban. De amikor a Dágon templomába odakerült a láda, azt az Úr már nem hagyta meggyalázní. A népét nem hagyta, hogy kihasználják a ládát, hogyha nem bíznak őbenne és nem engedik, hogy uralkodjon rajtuk, de a filiszteusok bálványszobra össze is tört, amikor másodszor ledőlt. És vissza is küldték a szent ládát.

A „kérubokon ül” kifejezés miatt akartam kiemelni, hogy csak a szent ládával történt események a bibliában mutatják, hogy milyen hatalmas ez a szent Isten.

De az, hogy ő ott van a népe között, ez a tökéletesen tiszta, szent Úr, ez önmagában már örömhír a pogányoknak is. Mert kiderül, hogy a pogányok is ennek az Istennek az imádatára, hódolatára hívatnak itt. „Az Úr uralkodik, reszkesse nek a népek; kérubokon ül, remegjen a föld! Nagy az Úr a Sionon, és magasságos ő minden nép felett. Tiszteljék a te nagy és rettenetes nevedet, - szent az!” Kik? A népek. „Tiszteljék a te nagy és rettenetes nevedet, – szent az!” Majd a legvégén: „Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket, és boruljatok le az ő szent hegyén; mert szent az Úr, a mi Istenünk!” – ez is a népeknek szól. Fölhívja az Úr népe az Ószövetségben a zsoltárt énekelve, hogy: gyertek, velünk együtt imádjátok az Urat, mert ő szent. Tiszteletre és imádatra hívatnak. Isten tehát nem elpusztítani akarja még az ellenségeit sem. Van lehetőség az ószövetségi időben is a pogány népeknek az Úrhoz térni, mert ő közel jött és közel jön.

„Nagy az Úr a Sionon” – a Sionon nagy az Úr, és az ő szent jelleme, tökéletessége a legteljesebben e zsoltár szerint éppen abban látszik, hogy ő mennyire közel van. Pedig ő az ő szentségében igazából távol levő kellene, hogy legyen. Hát a szent Isten hogy lehet ott a nép között, aki az ő népe mégis? Hát ők nem szentek. Ha Izrael népére tekintenek a pogányok, az üdvtörténet során végig azt láthatták, hogy ez a nép nem imádta az Urat, nem volt szent, hányszor hagyták el, sőt, az Úr maga még ítélte is őket.

De nem az a kérdés, hogy a nép hogyan viselkedett, hanem hogy az Úr hogyan viszonyult ehhez a néphez. Lássák meg a pogányok is Isten szent voltát abban, ahogyan az ő népét szövetségi hűségével szereti. Mert az ő népe.

A 4. versben ez a kifejezés, ahogy Károli fordította, „és tisztesség a királynak”, az új fordítású Bibliában, az új Károliban úgy olvashattuk „hatalmas király”. Itt az ősi kifejezés azt jelenti, hogy a királynak az ereje, királynak a hatalma, aki szereti a jogosságot. A hatalom is és a jogosság is ennek a királynak a tulajdonsága. Mindenható, tiszteletreméltó, aki szereti a jogosságot, az egyenességet. A jog és az igazság. És mit olvastunk, miben mutatta meg ezt az ő tulajdonságát? „Jogosságot és igazságot szereztél Jákóbban” – én itt megálltam már az első olvasás során is, hogy hogyhogy itt Jákób szerepel. Hát, ha az Isten szent, akkor nem inkább az Izrael kifejezést kellene használni? Az kellemesebb lenne, hiszen Izrael azt jelenti, hogy Isten harcosa, harcolt az Istennel. A Jákób mit jelent? Csaló. És tegyük oda ezt, hogy: a csalóban megmutatta a jogosságot és az igazságot. A mindenható, szent, igazságos, tökéletes Isten megmutatta az ő isteni szentségét a csalóban. Ez olyan ellentmondás. Remélem, érzitek. De a zsoltárban így olvassuk, mert ez Isten szava. Isten így akarta megmutatni, hogy ő éppen azért az, aki az ő szentségében, mindenható hatalmában és igazságában, mert Jákóbban mutatta meg, hogy ő kicsoda. És az utódokban – itt a Jákób vonatkozik az Úr népére.

A szent – emlékeztek – ránk vonatkoztatva azt jelenti, hogy kihez tartozik. Istennél a tökéletessége, mindenk felett való volta és mindentől különböző volta a szentségben, az övéi pedig hozzá tartozunk, övéi lehetünk. Lehet, hogy vétkezett Jákób is a maga idejében, meg Ábrahám is, meg a többiek, de akkor is az Úréi. És az ő igazságát, jogosságát az ő hatalmával együtt pontosan abban mu-

tatta meg, hogy az övéit hogyan tartotta meg, hogyan állította helyre, ha kellett. Lássák meg a pogányok, hogy a szent, dicsőséges király az ő drága népét hogyan szereti.

Gondoljunk arra, amikor hívő királyok voltak Júdában. Az izraeli országrészben nem volt hívő király egy sem, de Isten még ott is munkálkodott az ő szentségével, a hatalma és az igazsága még az izraeli országrész királyai idején is csak megmutatkozott.

Dániel – emlékszünk – hogyan élte meg Isten hatalmát, igazságát a pogány birodalmak közepette vezető beosztásban. El tudjátok képzelni manapság, hogy valaki úgy éli meg a hitét, őszinte, keresztyén hitét, hogy politikus Magyarországon és vezető beosztásban van? Vagy úgy gondoljuk, hogy hát ilyen magas beosztásban lehetetlen, hogy valaki igazán hívő legyen? De hát az Úrnak semmi sem lehetetlen. Dániel is a Babiloni Birodalomban is, meg a Méd-Perzsa Birodalomban a helyén volt, és az igazság, Isten szentsége és igazsága, meg az ő hatalma mennyire valósággal megmutatkozott az ő életében. Vagy gondoljunk Márdokeusra és Eszterre. Ez már a fogság utáni időszak. A szent Isten hogyan tartotta meg az ő népét a szó fizikai értelmében is.

És természetesen Jézus Krisztusban mutatkozott meg a legteljesebben és a legtökéletesebben a szentség.

Kik mondták legelőször Jézusra, hogy ő szent? Már amikor elkezdte a nyilvános szolgálatát. A démonok. Márk evangéliuma 1. részében majd nézzétek meg, Jézusnak még meg is kell tiltania, hogy a démonilag megkötözött ember szóljon, mert a démon mondta, hogy te vagy az Istennek szentje. A Sátán és az angyalai is ismerték Jézust, hogy ő kicsoda. Érezték is az ő szentségének a jelenléte erejét akkor, amikor ott volt, és a nagyon mély lelki bajban levő embereket kiszabadította a démoni megkötözöttségtől is. Az Isten szentje.

János evangéliuma 17. részében pedig, amikor a mennyei Atyához imádkozik, akkor nem csupán a tanítványaival kapcsolatban mond kéréseket, hanem azokkal kapcsolatban is, akik majd az ő bizonyágtételükre meg fogják őt ismerni. Most az a fontos, hogy Jézus a főpapi imádságban beszélt azokról is, akik majd a világból fogják őt megismerni, tehát a pogányokról is. És a 19. versben a tanítványaira is gondolva, de a missziói küldetés szempontjából még tovább menve távolabbra, amiben már mi is benne vagyunk, ezt mondta: „És én ő érettük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban.” Jézus odaszenteli magát a megváltó műben, hogy az újszövetségi időben is a pogányok is megszentelteké legyenek.

Leborulni lábai zsámolya elé – az 5. versben „lábainak zsámolya” és a 9. versben is ’lábai zsámolya’. ’Lábai zsámolya’ a 9. versben már egy másik kifejezéssel, de erre utal: „és boruljatok le az ő szent hegyén”. Az 5. versben ez a „lábainak zsámolya” a szent láda, a szent sátor, salamoni templom, tehát a templom a Sion hegyén központként. Akár a láda, akár a templom, akár a templom a Sion hegyén – ez a lábai zsámolya, a szent hegye. A királynak a lábai zsámolya – az azt jelenti, hogy ott van a lába, mert ül és uralkodik. De közben nemcsak a földi trónja ez, hanem ott van a mennyei trón, hiszen a mi Urunk a mennyben van, ő ott uralkodik, csak a földön az ő lábai zsámolyánál uralkodik. Ez a titok, hogy a láthatatlan Is-

SZENT AZ ÚR, A MI ISTENÜNK

---

ten a mennyei dicsőségben is hatalmas Úr és király és mindent ő irányít, de a földön ott a központ, onnan uralkodik.

És amikor eljött az Úr Jézus, akkor mit is mondott? Elközelített az Isten országa az ő személyében. De már a templom nem a jeruzsálemi templom lesz nem sokára, hanem az ő teste a templom. Aztán pedig a hívő ember teste a templom, meg a gyülekezetének a közössége, mint templom.

A „lábainak zsámolya” kifejezés mutatja, hogy az Úr a földön is micsoda hatalommal bír. A menny és a föld, a mennyei és a földi trón az ő uralma kiterjedését mutatja. És ez hittel látható volt az Ószövetségben is és a mi időnkben is.

A Sátán mindent megtesz, hogy azt hitesse el velünk, meg az ószövetségi hívőkkel is így próbálta ezt elhitetni, hogy: – Nehogy már azt gondoljátok, hogy az Úr uralkodik! Hát nézzétek meg az életeteket! Nézzétek meg, hogy hogy bánthatnak benneteket a pogányok! – sokszor jogtalanul, máskor meg azért, mert az Úr ítéletének az eszközei voltak.

De amikor Dániel, például már idősen, nagyon idősen, de olvassa Jeremiás próféta könyvében az Úr szabadító ígét, akkor ő, mint vezető, ő nem Izrael népe fölött vezető, hanem az egész birodalomban vezető beosztásban van, de a könyve 9. részében – emlékeztek – úgy imádkozik, hogy: – Uram, mi vétkeztünk! Szabadíts, Uram! Dániel is, Nehémiás is, és a többiek vállalják népük, az Úr népe bűnét is. Mert tudják, hogy ez az Úr szabadítani fog, mert ő a mi Istenünk, ő most is uralkodik.

Az alázat és az imádat kifejezése, hogy a lábai zsámolya előtt leborulni, imádni őt. Az ősi kifejezésben ez a szó szoros értelmében is leborulás, de ebben benne van a szó lelki értelmében az imádat, a hódolat kifejezése.

És eszembe jutott, hogy Salamon milyen gyönyörű imádságot mond, amikor elkészült a templom és a felszentelése megtörtént, és ő is gondol majd a pogányokra, akik jönnek, mert hallanak rólad és majd jönnek ide, és akkor hallgasd meg őket is, Istenem.

Vagy gondoljunk arra, amikor Ráháb, aki Jerikóban lakott és a családját is meg a barátait is az Úr megtartotta, mert Ráháb leborult Izrael Istene előtt. Ráháb tudta, hogy kicsoda az Úr az ő szentségében, hatalmában. És olyan megható azt tudni a Bibliából, az egész Szentírásból, hogy ez a parázna Ráháb az Úr Jézusnak ősanja lett, mert feleségül vette Júda fejedelmének a fia. Amikor Ráháb már nem Jerikóban lakott, hiszen azt le is rombolták, hanem ott lakhatott az Úr népe között. Kezdetben még nem nagyon fogadták el őt az Úr népe tagjaként, a táboron kívül helyezték el, de maximum egy napig lehetett így. Mert amikor Józsué a győzelmet végbe vitte, illetve az Úr Józsué által végbe vitte a győzelmet, akkor Józsué nagyon bölcsen döntött, mint lelki vezető, és a következő versben már azt olvassuk, hogy Ráháb ott van az Úr népe között.

És a bölcsek is, akik napkeletről jöttek, pogányok voltak.

Isten szentsége, az ő királyi személyében, királyi hatalmában, művében a pogányok előtt. És a kifejezésekben láthattuk, hogy micsoda kiváltság ez az ő népe számára. De az ő népe itt Izrael, de csak addig, amíg a pogányok is nem jönnek, mert onnantól fogva a pogányok és Izrael. Az újszövetségi időszakban lesz ez minősítetten kimondva, de az ószövetségi időben is már ott voltak a népek, a pogány

népek, csak nem, mint teljes népek, egy-egy tag. De az újszövetségi időben már sokkal nagyobb volumenben zsidók és pogányok az Úr népe tagjai.

És ezért fontos, hogy ahogy a zsoltárban, a 99. Zsoltárban is az Úr szentsége a népe vállalásában, felvállalásában is megmutatkozik, ez a szentség látszik a népe élet-istentiszteletében. A templomban is, vagy a szent sátorban, amikor liturgiai módon istentiszteleten vannak, de az ő életük is az élet-istentiszteletét mutatta.

A 6. verstől kezdődően ezt a titkot akarja az Úr kiemelni, és látszik, hogy az ő népének, az ószövetségi népének is szükség volt közbenjárókra. Három nevet hallottunk: Mózes és Áron és Sámuel. „Mózes és Áron az ő papjaival...” – Sámuelnél pedig így olvassuk –, „...és Sámuel az ő nevét segítségül hívókkal egybe” – együtt. Mózes és Áron, szabadulás népe, a pusztai vándorlás időszaka, Áron, a főpap és a papok. Sámuelnél pedig ez már a bírák kora utolsó szakasza és a királyság korának a nyitánya az Ószövetségben, és Sámuellel azok, akik az Úr nevét segítségül hívják. De ez a három lelki vezető, mint közbenjárók. Egyrészt a segítségül hívásban, másrészt pedig ők megkapták az Úr kijelentését, megismerhették az Úr akaratát, az igazságot, a jogosságot, amit a törvényben kijelentett, vagy aztán amit személyessé tett általuk, és így Isten vezette a népet rajtuk keresztül. Közbenjárók, akiket a népe számára áldásul használ.

‘Segítségül hívni’ az ősi nyelven azt jelenti, kiáltani. Ez egy nagyon fontos tény: kiáltani. Tehát nem olyan segítségül hívás, hogy még van reménység, még van lehetőség emberileg is megoldásokra: – Hát, Uram, akkor te is segíts! Én is sok mindent csináltam már, de azért te is segítsél! – nem ilyen. Hanem amikor valaki olyan bajban van, hogy azt látja, hogy kész, vége, de tudom, hogy az Úr segíthet. De nincs idő magyarázkodni, erő sincsen talán már, csak kiáltani tud. Mikor az elveszett bárány – a képpel élve – ott csüng a szakadékban és egy kis gallyacska tartja talán és csak béget, kiált.

A másikban pedig ott van, hogy az Úr az ő igazságát, az ő szentségének a megnyilvánulását, az erkölcsi törvényeiben ezt közli. Általánosságban is és személyesen is. És ami most fontos: szent életet élhetnek, mert megismerik az Úr akaratát és törvényét.

Kell a közbenjáró, mert a nép csak így lehet az Úrral, a szent Istennel szent kapcsolatban. És ezt tudjuk is az ószövetségi kijelentésből, hogy kellett a közbenjárók. Emlékeztek, olyan elszomorító egyébként belegondolni, hogy Józsué meghalt, hazahívta az Úr, hazavitte. És mit olvasunk? Hogy onnantól fogva egy pillanat alatt a fiak nemzedéke már el is fordult az Úrtól. Még amíg egy darabig éltek, pár évig még éltek a Józsué korosztálya idősei, de mikor ők is elmentek, onnantól fogva már semmi nem tartotta vissza a fiatalokat. Alig várták, hogy elmenjenek. Lehet, hogy némelyek voltak a családban, akik addig nem akartak olyan istentelenül élni, amíg hát a nagypapa, a dédi még él, de ha majd elmegy, végre akkor felszabadulunk, és azt tehetjük, amit mi szeretnénk. De ezért az Úr helyre kellett, hogy állítsa a népet, és akkor jöttek a bírák. Emlékszünk a bírák korának az erkölcsi jellemzőire a szentség tekintetében. De az Úr akkor is adta újra meg újra a közbenjárókat.

A „felhőoszlopban” kifejezés mindenképp utal a pusztai vándorlás csodájára, hogy az Úr úgy volt jelen az ő népe között. De az írásmagyarázók is megjegyzik,

SZENT AZ ÚR, A MI ISTENÜNK

---

hogy ez a felhőoszlop kép itt általánosságban is vonatkozik arra, hogy az Úr jelenléte. Sámuelnél is éjszaka, amikor az Úr megszólította, ő ott van, ott alszik a templomban és az Úr szavát meghallotta. A felhőoszlop képe utal tehát az Úr dicsőséges jelenlétére. Valami látható forma is van ott, de a lényeg a láthatatlan Úr jelenléte.

A „hozzájuk” kifejezés, hogy „szólt hozzájuk”, meg meghallotta a kiáltásukat, mindenképp a közbenjárókra is vonatkozik, illetve azokra, akik kiáltottak a közbenjárókkal együtt és segítségül hívták az Urat, mert bíztak az Úrban, meg a vezetésért könyörögtek. De az látszik, hogy amit a közbenjárók csinálnak, az Úr hűségesei is végzik.

Eszembe jutott a szent életre vonatkozóan, hogy Ezsdrás és Nehémiás idejében megújultak a házasságok, mert az Úr törvényét elővették, és ami le volt írva, azt komolyan vették és helyreállták a családi életek. Dánielnél pedig, ahogy említettem már a bűnvalló imádságát, és utána az Úr szabadítást adott nemsokára.

Viszont még ezeknek a közbenjáró szolgálóinak is voltak bűneik. Meghallgatta az Úr kegyelmesen az ő kiáltásukat is, szabadítást adott, de bosszúálló volt az ő hiábavalóságai miatt. A 8. vers: „Uram, mi Istenünk! Te meghallgattad őket, kegyelmes Isten voltál hozzájuk; de bosszúálló az ő hiábavalóságai miatt.” „Kegyelmes Isten voltál hozzájuk” – a közbenjárókhoz és rajtuk keresztül a néphez, de a közbenjáróiknak is voltak hiábavalóságai. Emlékeztek, Áron és Mózes nem mehetett be az ígéret földjére, Sámuelnek a családi életében, a gyermeknevelésében nem volt minden rendben, sajnos. Most a hangsúly azon van, hogy ahogyan az Úr még az ő közbenjáróit is kellett, hogy ítélje, helyreállítsa, mert ő szent, és hogyha a lelki vezető nem szent, akkor az Úr őt is helyre kell, hogy állítsa, őt is ítéli. Lássák meg a pogányok is, hogy én nem tűröm az enyéimnek a szentségtelenségét. Akkor is, hogyha ők közbenjárói a népnek.

Gondoljunk arra, hogy Mózes milyen vehemensen kéri az Urat, hogy: – Uram, csináld már úgy, hogy mégiscsak hadd mehessek be! Belegondolhatott abba, hogy: – Hát azt az apró vétket elkövettem és ilyen súlyos a büntetésed, Uram? Igen. De aztán Mózes mégiscsak bemehetett az ígéret földjére, emlékeztek, mert a megdicsőülés hegyén ott van, és az az ígéret földjén van. És Mózes nemcsak az ígéret földjét láthatta, hanem az ígéret Messiását is láthatta testi valóságában a megdicsőülés hegyén. Tehát Mózes számára sem csupán: – Majd, amikor valamikor eljön az örök üdvösség dicsősége, na, majd akkor, Mózes, kapsz egy kicsi valamit abból, amit most ugye elveszítettél. Hanem tetszett az Úrnak, hogy Mózesnek, a szolgájának, akit fenyített keményen, de aztán mégis megmutatta neki is dicsőségesen, szentül, kicsoda Jézus és milyen a földi ígéret földje.

Ez csak egy apró megjegyzés arra nézve, hogy az Úr király, és ő bármit megtehet az ő szentsége, igazsága, hatalma miatt. De mindezt a közbenjáróin keresztül azért tette, hogy az egész népe ilyen legyen. Ezért mondtam: az ő kijelentése, hogy szent életet élhessen a nép. Nemcsak a közbenjárói, hanem a nép.

És számunkra ennek ott van jelentősége, hogy volt egyetlen olyan közbenjáró, aki teljesen egyedi, aki szent a maga teljességében, mint Isten, hiszen ő Isten Fia. Jézusban nem volt semmi bűn, semmi hiábavalóság. De mégis mi történt? Isten bosszúálló volt Jézus hiábavalósága miatt, amit magára vett. Tehát mégiscsak Jézusban is látszik az isteni bosszúállás és ítélet. De így Megváltó és Szabadító:

„Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket.” Ez nagy titok, de igaz. És ezért lehet számunkra, újszövetségi nép számára is, ezért lehetett az ígéretek miatt az ószövetségi nép számára szent élet lehetősége. Jézus szentül élt és mégis ítéltetett, így kiengesztelődött az Isten a szentségében, igazságában. És olyan drága kijelentés van a Korinthusi 1. levél 1. rész 30. versében, hogy nekünk a szentségünk, a megszenteltetésünk Jézusban van és minden más. Jézus tökéletessége, az Úréi tökéletessége. És az újszövetségi pogányok is ilyenek lehetnek.

Ezért nagyon drága a zsoltár vége. Hallottuk a 3. és az 5. versekben, hogy „szent az”, „szent ő”. A 9. versben most már sokkal személyesebben még ennél is: „mert szent az Úr, a mi Istenünk”. Itt, amikor a népe teljes mértékben a helyén van: az Úr a mi Istenünk, az a szent király a mi Istenünk, ő az Úr. Ennyire személyesen átéli az Úr népe az Úr királyi hatalmát és szentségét. És ezt meg is éli a zsoltárt énekelve, imádkozva, a bajban segítségül hívva, kiáltva az Úrhoz közbenjáró által. Csak a közbenjárónk nekünk az Úr Jézus, nem más, hanem maga Jézus. Az életszentségünk során pedig, ahogy a hétköznapiakban minden tekintetben megéljük az Úr igazságát és szentségét, amiért Jézus imádkozott: „Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság.”

Az örökkévalóságban ezért, amikor eljön az Úr Jézus, az Új ég és az Új föld örök dicsőségét a 21. részben, a Jelenések könyvében ezért is írja le, e zsoltár fényében is hadd mondjam most így: „És a pogányok, a kik megtartatnak, annak világosságában járnak; és a föld királyai az ő dicsőségüket és tisztességüket abba viszik. És annak kapui be nem záratnak nappal (éjszaka ugyanis ott nem lesz); és a pogányok dicsőségét és tisztességét abba viszik.” Az Úr az Új égen és az Új földön mindörökre az övéivel.

Majd a Zsidókhöz írt levél 12. rész 22. versétől kezdődő szakaszt olvassuk el otthon, akár még ma este, hogy hogyan mutatja be, hogy az ószövetségi és az újszövetségi hívő nép számára, de különösen az újszövetségi hívő nép számára miért is volt Jézus a közbenjáró, és hogyan lehet az Úrral és az övéivel való szeretetkapcsolatban az ő szentsége és a hatalma ennyire valóság.

Szent életben, Isten szentségében, tökéletességben élni – erre buzdít benneteket, engem is az Úr, és ez által a pogányokat meg akarja ma is nyerni. Ha látják az életünket, megismerhetik az Urat, hallják a tanúbizonyságunkat és megismerhetik az Urat bármikor, hiszen a zsoltár, a 99. Zsoltár is ezt hirdeti.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Atyánk, hogy a Zsoltárok könyvében is az Úr Jézusra mutattál mindig. Áldunk téged, ami drága kijelentés az ószövetségi néped számára is lehetett, és köszönjük, hogy mi ezt olvashatjuk anyanyelvünkön. És nekünk az ószövetségi történet már az újszövetség fényében is felragyog, és csak azért, mert te vagy mindenek fölött Úr, szent és dicsőséges Isten.

És köszönjük, hogy számunkra is Jézus jelenti a megtartatást, ahogy néped számára.

Köszönjük neked, hogy ránk is igaz, hogy szent életet élhetünk, mi is lehetünk tökéletes, ahogy a mi mennyei Atyánk tökéletes. Tudod, hogy mennyire bánjuk,

SZENT AZ ÚR, A MI ISTENÜNK

---

amikor nem ezt éltük meg, de köszönjük Jézus szabadítását, megtartó voltát e tekintetben is.

És arra kérünk, hogy segíts nekünk elhordoznunk azokat, akik a mai pogányok még, ellened vannak, talán ellenünk is. De köszönjük, hogy még mindig szól a kegyelem, az Úr Jézusról szóló evangélium örömhíre, és köszönjük, hogy még mindig hozzád lehet térni.

De áldunk, hogyha eljön Jézus, akkor az Új ég és az Új föld drága boldog dicsősége jön el. Köszönjük ezt a drága reménységet is.

Azért kérünk, könyörülj meg a mi vezetőinken, világi vezetőinken is, köztük is bárcsak minél többen lennének, akik élő hitű keresztyének és vállalják a te törvényeidet, igazságodat. De amíg nem ilyenek, addig is kérünk, irányítsd őket és vezesd, hiszen te vagy az Úr.

Kérünk téged a betegekért, a kórházban levőkért, az ott dolgozó orvosokért, ápolókért. A Covid-járvány súlyosbodása miatt fizikailag, lelkileg erősítsd őket is. És ha kedves neked, adj szabadulást ettől a vírustól.

És kérünk arra, hogy könyörülj meg azokon, akik gyászolnak. Köszönjük, hogy a halált is legyőzted, mert te Úr vagy halál fölött is. Köszönjük, hogy Jézus a feltámadás és az élet. Órá tekintve szeretnénk a gyászban is erősíteni egymást, vigasztalni a te igéddel.

Kérünk, hogy most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg Jézus érdeméért.

Ámen.

Mivel én vagyok Urad, Istened, aki jobbkezedet fogom, és aki ezt mondom néked: Ne félj, én megsegítelek! Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel, én megsegítelek, szól az Úr, a te megváltód, Izráelnek Szentje!

(Ézsaiás 41,13-14)

241. ének

1. Szent vagy örökké, Atya Úr Isten, A magas menynyekben,
Ki teremtettél és megtartottál E nyomorult testben.
2. Szent a mi Urunk, Úr Jézus Krisztus, Kit értünk bocsátál,
Kivel megváltál, Hogy testünk miatt Lelkünk el ne vesszen.
3. Szent a Szentlélek, Ki az Atyával Egy és a Fiúval,
Aki vigasztal És tanít minket Az örök életre.
4. Szentség, dicsőség, Légyen tisztesség A Szentháromságnak,
Ki uralkodik egy Istenségben Most és mindörökké.